

Michael Mansfield

T Ú L É L Ő K

A Hihetetlen! Magazin és az ANKH - Az örök élet egyháza közös novellapályázatának egyik díjnyertes írása

1.

A férfi még zihált mellette. Izmaiban még mindig ott lüktetett a kielégülést hozó igyekezet, a feszített tempó, amit sajátos vérmessége diktált. Sandy, miközben maga is erősen szuszogott még a gyönyör hevétől, szinte érezte is a férfi izmainak reszketését, ahogy bekucorgott a karjaiba, izzadt testének védelmébe. Arra gondolt hirtelen, hogy ez is olyan különös. Vagy a „különleges” szó jobban illene hozzá? Talán igen...

Igen, különleges...

Különlegesnek látta a férfit. De semmiképpen sem macsónak, vagy valami ellenállhatatlan Don Juannak. Jason – a férfi ennyit árult el magáról, nem többet, amikor beszélgetésbe elegyedtek este Sandy kedvenc pubjában – még csak magas sem volt, ráadásul fizimiskája fura, nem eurázsiai jegyekkel rendelkezett. Kreol volt, erős vaskos orral, mintha valami régi indián mese főhősének arca bukkant volna fel a vonásaiban. Sandy mindezeket mérlegelve inkább olyan hímnek látta őt, aki a külsőségek helyett végtelen és lehengerlő szellemi mágnesességgel vonzza azt, akit kiszemelt magának. Különleges volt az a hatás, amit ez a férfi gerjesztett benne. Különleges volt a pillantása is, amivel észrevette őt, és amivel foglyul ejtette tekintetét, amikor beszélt hozzá a pub

pultjánál. Sandy azon kapta magát, képtelen levenni róla a szemét és hamarosan abban is biztos volt, éjjel nem akar nélküle ágyba bújni. És ez a pillanat is eljött, de olyan természetes egyszerűséggel, mintha nem is történhetett volna másként. És akkor jött a legkülönlegesebb...

Sandy a szeretkezései során még soha nem élt át ilyen varázslatot. Még csak a közelében sem járt a ma éjszaka élményének. Sőt, nem is gondolta volna, hogy létezik a nemi kielégülésnek ilyen utolérhetetlen mélysége és magassága. Sandy szinte elrepült ezen az éjjelen...

Most, ahogy visszaemlékezett a többórás, maratoni mutatványra, hirtelen késdőfésszerű fájdalom nyilallt belé. Lába közt támadta a váratlan kín, majd egyre feljebb és beljebb. Mintha az elfojthatatlan tűz lángjai a férfi nedveinek útját követték volna erőszakosan a teste belsejébe.

Sandy aprókat sikkantott ettől a félelmetesen kínzó érzéstől. A fájdalom szinte megbénította; kiáltani akart, felugrani, kipattanni az ágyból, hogy kivesse testéből a maró parazsat. Ám nemhogy szabadulni tudott volna tőle, egyszerűen mozdulni se bírt. Még a lélegzetvétel is olyan erőfeszítésébe került, hogy beleizzadt az igyekezetbe.

Megrettent. Érezte a pánik hideg verítékének lassú, könnyörtelen csordogálását a gerincén, a hátán és a nyakán, egészen mellei völgyébe, lefelé. De tenni semmit sem tehetett. Csak egyet...

Lassan megadta magát a feltörő kábulatnak. Nem tudta, ez a túlhajtottság adománya-e attól, amit ma éjjel átélt. Vagy netán büntetése a magából kivetközöttségnek és a frivol, szemérmetlen, minden korlátot nélkülöző, vad pázrásnak. Nem tudta. Csak azt, hogy alig néhány perce a semmiből elsöprő erővel érkezett a fájdalom, hogy ájulásra kényszerítse, és ő képtelen ellenállni neki.

Sandy még küzdött, hogy valamiképpen figyelmeztesse a férfit, aki eközben elszunnyadt mellette. De reménytelennek tűnt az erőlködés; még arra sem maradt ereje, hogy megmozdítsa ujjait, vagy nyögést préseljen ki magából. Lassan ráébredt, nem tud ellenállni a hirtelen jött támadásnak. Behunyta hát szemét és engedte, hogy a láthatatlan, de izzó karmok, amelyek hasának, hüvelyének és méhének tájékán éledtek, magával rántsák a tudattalan semmibe...

2.

Sandy úgy zuhant, mintha egy repülőgépből pottyant volna ki, ejtőernyő nélkül, természetesen. Fekete massa vette körül, leginkább kútra emlékeztette a közeg, ahová került. Órült visítás vágott a füleibe, harsogva erősödött, mint motorok bőgtek volna a feje mellett. Aztán egyszeriben...

...Egyszeriben némaság és nyugalom vette körül. Olyan hirtelen történt ez, mintha tetszhalálból éledt volna.

Percek teltek el úgy, hogy nem merte kinyitni a szemét. Ezalatt tudata többi érzékelő csápjja megkísérelte letapogatni azt az idegen közeget, ahová kibukkant az eszméletlenségből.

Zajok vették körül, olyanok, amelyek leginkább kis utcákon születnek. Léptek neszei; beszélgetésé, olyan közvetlen modorban, mint ahogy régi ismerősök diskurálnak egymással. A szavakat azonban nem értette, és nem volt biztos abban, hogy azért nem, mert ő nem hallotta jól. És itt voltak az illatok is... Gyantaszagú meleg szél illata. Sülő húsé, amely a parázson pirul. Vagy kukoricakásáé. Emberi izzadtságzag. És minden olyan természetes. Nem nyomja el semmiféle illatosító, légfrissítő vagy parfüm. Beleszagolt a takaróba is, amelyen hevert. Leginkább háncs természetes, növényi illatára emlékeztette. Olyannak érezte, mintha fűből vagy kukoricalevélből szótték volna. Kellemes hatást keltett benne. Ettől erőre kapott és merészen szétnyitotta szemhéját...

Dermedten bámult bele a körülötte kibontakozó panorámába. A háncstakarót, amin hevert, egy különös falu utcájának szegélyén, egy puritán, szürkés kőépítmény tövébe terítették. Ezen kuksolt, miközben amerikai őslakosokra emlékeztető népség kicsinyei-nagyjai botorkáltak körülötte. A legmegdöbbentőbb élmény az volt, hogy rá se hederítettek. Mintha ő is egy lenne közülük, úgy néznek át rajta és igyekezetük közben leginkább kifelé, a házakon túlra, egy pontra bámultak aggodalmasan. Sandy nem értette ezt az

egészet és megpróbált megkapaszkodni, hogy felálljon, hátha bénult álmát lerázhatja ezzel a renitens mozdulattal. De ha meg is mozdult a keze, annyi erővel nemigen rendelkezett, hogy felállni segítse. Mintha csak szellemalakként úszna a semmiben, teste megemelkedett ugyan, de ez nem képviselt semmiféle fizikai erő kifejtést. Láthatóan ott is volt, meg nem is.

Úgy döntött, lecsitítja zavarodott szívét azzal, hogy alaposan körülnéz a környéken. Az imént fellelt módon – a tudatával – megemelte magát és így leelkedett körbe az idegen világban.

Egy minden szempontból furcsa és felfoghatatlan hely látványa ejtette rabul. Egy kővároska kicsi utcái szaladtak egymásba, fura, többszintes kockaépületeket szegélyezve. E hajlékokon sehol nem látott ajtót vagy ablakot; sötét üregű szemekként tátongtak e nyílások. Egy-egy magasabban fekvő, erkélytelen bejáratához kezdetleges létra nyújtózkodott a talajról. Ágyékkötős, kreolos, hosszú, sötét hajú férfiak, hosszú ruhákba bújtatott asszonyok és többnyire meztelen gyerekek népesítették be e házakat és utcákat. Ennek ellenére Sandy úgy érezte, ha azt mondja magának, a hely primitív, túl egysíkúan fogalmazott volna. Inkább valamiféle romantikus ősiség, buja patina kergetőzött az utcákon, évődve az enyheszellővel, amely a közeli hegyekből csapott le. Amint sikerült lelke alsó traktusaiba tuszkolnia a zavart és a nyugtalanságot,

Sandy rádöbbsent, élvezi azt, ami körülveszi őt. Megbabonázta ez a felfoghatatlan világ, ahová, ki tudja, hogyan – talán álmában, vagy talán ennél bonyolultabb metafizikai úton – került. Nem tudta még, hogyan, de azt mindenképpen érezte, hogy felbukkanása itt, egy olyan helyen, ahová soha nem jött volna önszántából, és ráadásul képes se lett volna rá, nem véletlenszerű.

Belátta az utcákat, a házak szegleteit. Mindent felfogott lassan, ahogyan szelleme felemelkedett az épületek fölé. Ám egyvalami nem hagyta nyugton...

Fura homály uralt mindent, aminek okát nem volt képes eddig megérteni. Most azonban, amikor egyre magasabbra emelkedett szellem-teste a szürkés kockaházak ormai fölé, sikerült rádöbbsennie.

A város egy óriási, tátott szájra emlékeztető barlang torkában épült. A gigantikus üreg kőcsipkés „felső ajka” szélesen ívelt a magasban, beengedve valamennyire a fényt, de meg is szűrve azt. Ez egy barlangváros!

A legnagyobb tér, ahonnét az utcák szerteágaztak, ennek a titáni nyitott ajaknak a kiöltött nyelvén helyezkedett el, amely különös előretolt helyzete folytán több világosságot nyert. Idegenszerű, kerek pincenyílásokat látott e tér közepén, amelyek nyilvánvalóan fontos részei ennek a különös városnak. Sandy kíváncsiságtól hajtva úszott közelebb, ám...

Ebben a pillanatban valaki megszorította a vállát és felriadt tőle. Nagyot sóhajtott. Egy rövid, reménykedő pillanatig úgy hitte, hogy az őrült álom véget ért és Jason ébreszti reggel, az ágyban...

Ehelyett ugyanott találta magát a takarón, a sikátorban. Egy kéz durván nehezedett a vállára és megrázta. Sandy odapillantott. Ágyékkötőt és türkizköves ezürtláncot viselő – amúgy ruhátlan – fiatalember meredt vissza rá. Egy bennszülött.

Sandy nagyot nyelt. Tanulmányaiból felületesen ismerte az amerikai őslakosság kultúráit. A férfi, aki most éppen megérintette, zavarba ejtően olyannak tűnt, mint azok, akik legalább hét-nyolcszáz évvel az ő jelene előtt éltek az Egyesült Államok délnyugati részén, Coloradóban, Arizonában és Új-Mexikóban. Ők voltak a pueblo népek ősei, az anaszazik. Sandy döbbenten érzékelte, hogy a környék és maga a barlangváros nagyon is emlékezteti őt egy bizonyos monumentális emlékparkra. Igen, mintha a coloradói Mesa Verde gigantikus sziklatorkába csöppent volna és ráadásul akkor, amikor ez nem romterületként és muzeális értéként működött, hanem amikor kőkori fejlettségű, Kolumbusz érkezése előtti indiánok népesítették be utcáit. Igen, minden kétséget kizáróan őrült időutazásra készítette a kínzó álom...

A férfi még mindig őt vizsgálta és közben apró mozdulatokkal megrázta vállát. Az arca ismerős volt, nagyon

is, de Sandy még nem akarta tényként elfogadni azt, amit lát. De egyre erősebben hitte, hogy az, aki rámered és hatalmas, barna, érzelmekben úszó tekintetével szinte az elméjébe próbál látni, nem más, mint Jason. Az a Jason, akit a huszonegyedik század legelején, 2007-ben, a texasi Amarillóban, egy skót pubban ismert meg, egy ostoba szombat éjszakán; egészen pontosan, tegnap éjjel. És ez a Jason most itt görnyed vele szemben, egy felfoghatatlan ősi kultúra képviselőjeként.

– A nevem Chinnidah – szólalt meg a férfi pontosan azzal a mély, gurgulázó akcentussal, amivel Sandy az előző éjjel a bárpultnál szembe találta magát. – Hozzám tartozol. És a Szent Barlang népéhez is. Gyere velem. Ne maradj le mellőlem, hogy mindent megérts.

– Hol vagyok? – kérdezte Sandy. Hangja fura volt, elvesztette megszokott akusztikáját, mintha súlytalanná vált volna, akár a szélbe szórt por.

– A Te világod szerint Colorado államban. Egy Mesa Verde nevű, ősi emlékhelyen. A mi világunk szerint Japonche Szent Barlangjában, ahol az ősök szellemei fészkelnek. És ahol áldozunk ellenségeink testéből és véréből, hogy a Szél Istene kegyes legyen hozzánk ebben a kősivatagban. Neked ezt az utóbbit kell megjegyezned. Értetted?

Sandy meredt szemmel hallgatta a Chinnidah nevű bennszülöttet, amint tökéletes, huszonegyedik századi angolsággal elhelyezi elméjében a mondanivalóját. Á, örület!

A képzelet játéka az egész! Sandy megrázta a fejét, hátha felébred ebből a gyomorrontásszerű, ostoba álomból. Ám Chinnidah újra megragadta a vállát, és az előbbinél jóval nagyobb eréllyel megrázta.

– Nem viccelek. Itt vagy az én időmben, mert itt kell lenned. Küldetésed van. Ahogyan nekem is. Úgyhogy figyelj és tanulj. Most pedig gyere velem.

A férfi kiegyenesedett és könnyed járással megindult a szűk utcácskán a barlang előterébe, a nagy térre. Oda, ahol azok a kör alakú, veremszerű mélyedések már az előbb magukra vonták Sandy figyelmét. A lány összeszedte magát és lábra állt. Most sikerült fizikai módon is feltápászkodnia. Hallgatva Chinnidahra, igyekezett lépést tartani vele, akármennyire nehéz feladatnak tűnt is ez.

Ahogy a kibukkantak a fényre, Sandy azon kapta magát, hogy hunyorog, mintha mindent valóságként élne meg. A fene érti ezt!

Nem maradt ideje sokáig elmélkedni, mert Chinnidah magához vonta és ujjával a legnagyobb, fatörzsekkel fedett, kör alakú üreg felé mutatott.

– Ez a káva. A mi szent helyünk. Asszony nem léphet oda, csak a harcosok. De te most láthatod, mi történik odalenn. Látod, de nem a szemeddel. Csukd is be, nincs szükséged rá.

Sandy engedelmeskedett és behunyta pilláit. Olyan gyengeség fogta el hirtelen, hogy meg is tántorodott volna, ha nem érezte volna karján a férfi erős szorítását. Hirtelen az agyába képek tolakodtak, erőszakosan, minden mást elűzve. Képek, amelyek valami... Valami szörnyűségről meséltek!

Sandy egy kör alakú pincét látott maga előtt, fáklyák imbolygó fényében. Középpütt egy hatalmas, lapos sziklát, melyen egy megkötözött test hevert. Hogy élt-e, nem tudta; mozgást nem tapasztalt. Egyetlen mozdulat uralta csak a képet: egy durván szótt ruhás, félelmetes, sötét maszkot viselő alak felemelte kést szorongató kezét. Olyan hirtelen csapott le a fekvő áldozatra, hogy Sandy nem is látta a penge útját. De érezte a ledöfött test fájdalmát; perzselő kín áramlott tagjain. Fel is sikkantott a rémülettől, de a kéz – Jason-Chinnidah erős marka – nem eresztette.

Morajlás töltötte be elméjét, ahogy az áldozó pap újra és újra megmeríti kését a megölt áldozat testében, immár sokkal lassabban, szertartásosabban. Körben a félhomály udvarán kívül megélenkült a verem sötétje és mások is csatlakoztak a paphoz. Minden alak ugyancsak maszkot viselt és tőrét belemélyesztette az emberáldozatba, majd tovább gajdolta különös énekét.

Sandy érezte, ahogy feltör belőle a rosszullét. Kitépte magát a férfi markából és kiszaladt a barlang óriási torkán át a szabadba. A sűrű, maró szél abban a pillanatban kisöpörte

belőle a hányingert és a rémületet. Megnyugodva fordult vissza a bennszülött felé. Á, igen! Bizonyára ez is csak egy ostoba látomás!

– Nem értesz semmit. De meg fogod érteni. Nincs más lehetőség. – Chinnidah arca most sötétebbnek tűnt, mint valaha. Intett neki, hogy jöjjön vissza hozzá, és Sandy engedelmeskedett. Miközben felé somfordált, a kiva rönkökkel takart teteje elmozdult és alakok bukkantak elő a nyíláson. Maszkot viselő, véres késeket szorongató alakok...

Sandy megtorpant és Chinnidah felé üvöltött:

– Hát, mégis? Mégis megtörtént? Nem látomás volt?

– Nem látomás. Valóság.

Sandy most, ebben a pillanatban bármit odaadott volna – a kezét, a lábát, az egészségét is akár –, hogy újra a jelenében, és otthona párnái között tudhassa magát. Bármit...

– Miért? Könyörgöm, miért kell ezt tennetek? És nekem mi ebben a szerepem? Miért kellettem én neked?

– Elmondom. Gyere ide. És hunyd le megint a szemed...

Sandy szíve szerint tiltakozott volna, de a kíváncsiság nem hagyta nyugodni. Másfelől úgysem szabadulhatott volna egyedül e helyzetből. Hiszen ide sem a maga jószántából érkezett. Akárhogy is nézi, rab; egy hibbant látomás és egy állítólagos küldetés rabja.

Engedelmeskedett. Lecsukta pilláit, és amint ismét magán érezte a férfi erős markát, abban a pillanatban színes,

dinamikus vízió kelt életre a fejében. Ezúttal egy hang is kísérete a képeket; Sandy felismerte, akármennyire visszhangzó, isteni zengésű volt is az orgánus. Chinnidah beszélt hozzá.

– Nézd csak a lelki szemekkel. Amit láatsz, neked történelmi múlt. Nekünk viszont a tragikus közeljövő.

Sandy szemei előtt egy hatalmas hegycsúcs bontakozott ki. Ha nem is látta tisztán, érezte, hogy e barlangváros szomszédságában magasodik. A tetejéről fekete füst áramlott körbe, amit szétkapkodott ugyan a mindent tépázó sivatagi szél, de így is félelmetesen gomolygott a magasban. Egy kitörni kész vulkánt látott maga előtt...

– Áldozunk Japonche-nak, hogy kiengeszteljük. De dühének füstje nem apad el. Minden bizonnyal végünk van, mert megbántottuk őt valamivel. Hát, nézd, mi vár ránk...

Chinnidah szavai úgy remegtek és csengtek-bongtak Sandy elméjében, hogy alig értette azokat. De a látvány magáért beszélt. A vízióban rettentő dörejtel felrobbant a hegy és hamuvá, szürke téli éjszakává változtatta a környéket. Egy villanásra még e helyet is megpillanthatta: fagyott tetemekkel telt utcákat, melyeket komoran belepett a vulkáni hamu.

– De újjá kell lennünk – folytatta Chinnidah. – A jövődöben újra néppé kell válnunk. Ezért vagy itt. És ezért voltak előtted is sokan itt, álmukban. És utánad is sokan következnek majd. Lásd...

...Gyermekek, apróságok botorkáltak a vályogházak közötti sikátoron. Mezítelenül tapicskolták az ősi köveket, miközben – Sandy megdöbbsent a képen és érezte, hogy akarata ellenére is könny csorog az arcán – tudatos örömmel mosolyogtak felé. Vidámságuk azt sugallta Sandynek: „Végre, hazaértünk”.

Rémes robaj térítette magához a vízióból. Kinyitotta szemeit, de még mindig a sziklavárosban volt, Chinnidah mellett. A férfi rámeredt és sajátos hangján, nyugodt közönnyel ezt mondta:

– Látod, már itt is van... A vég. Japonche haragja.

Sandy reszketve bámult körbe. Testi reflexei menekülési lehetőséget kerestek, de nem akadtak ilyesmire. Chinnidah megragadta a karját és magához szorította. Szavak nélkül, mentálisan túrt bele az elméjébe és ezt súgta: „Neked nincs mitől tartanod. Tiéd a jövő. És a küldetésedé.”

Chinnidah szellemszavának utolsó visszhangozását fülrepezető robbanás nyelte el. Hatalmas porfelhő éledt a szemközti hegy felől és lecsapott a barlangtorokba, a sziklaváros utcáira. Kőzapor vágott végig Sandy testén és hirtelen elsötétült előtte minden...

3.

Sikoltva-nyögve ébredt. Érezte a kövek ütésének nyomát. Sajgott mindene. Biztosan elájult és most ott fekszik a

szikladarabok alatt, valahol Chinnidah mellett, a barlangváros előterén.

De csalódnia kellett, amikor kinyitotta szemeit. Reggel volt, békés, huszonegyedik századi reggel és ő saját ágyában eszmélt fel ezen a délelőtti órán. Nem látott maga körül záporozó sziklákat, sem ősi kőépületeket, sem vulkáni hamut.

És Chinnidah-t sem.

Riadtan fordult meg az ágyban és akkor vette észre, hogy a mellette lévő hely is üres. Annak, hogy aludt vele valaki az éjjel, de leginkább, hogy nemcsak aludt, voltak letagadhatatlan nyomai, az biztos. De a férfi, aki Jasonként ismerkedett meg vele és tette magáévá, de Chinnidahként ragadta meg az elméjét elszakíthatatlanul, nem volt sehol.

Sandy, míg azon tépelődött, mi a fene volt ez az egész, és hogy miért éppen neki osztotta a sors ezt a hülye szerepet, újra rosszul lett. Pontosan azt érezte, amit az éjjel is: hányingert, égető fájdalmat a méhében és végtelen erőtlenséget. Újra küzdenie kellett, hogy tudatánál maradjon. Már-már arra gondolt, valami vírus költözött belé, talán éppen ennek a különös, jöttment férfinak a közvetítésével. Ám a rosszullét egy pillantás alatt el is múlt, hogy egy másik fura érzésnek adjon helyet. Olyannak, amiben Sandynek nem volt még soha része, mégis biztosan tudta, mi lehet az.

Azt érezte hirtelen, hogy van benne valami, ami tegnap még nem volt. Valami, ami növekszik.

Valami, ami él...

Egy új élet, ráadásul egy olyan, amely sokkal gyorsabban, erőteljesebb ütemben fejlődik, mint a normális egyedek. Sandy lerántotta magáról a takarót és elkerekedett szemmel pillantott a hasára. Behunyta szemét, aztán újra kinyitotta, de a látvány nem tűnt el. Döbbenet fogta fel, hogy mellei csaknem a kétszeresére duzzadtak és hasa, amely lapos volt, és amely olyan büszkévé tette mindig is őt, most látható, gömbölyded formát vett fel.

Úristen! Ez lehetetlen!

Nem tudta, mitévő legyen. Létezhet ez a valóságban? Vagy az iménti ébredése is egy álom része, amelyben...

Ekkor megértette. Mintha tudata üzenetet kapott volna valahonnét, hirtelen felidéződött az a néhány képkocka és Chinnidah hangja. Küldetésről beszélt. És gyerekek képét sugározta az elméjébe.

Tehát ez a küldetés? Az ősi nép újjáélesztése?

Nevetséges! Hiszen ki tudhat arról, hogy ezen az éjszakán ő egy különös fickóval bújt ágyba. Ki tudhat arról, hogy ő e férfi magját magába fogadta és ennek jelei – kétségtelenül érthetetlen jelei – maradtak. És vajon ki tudhat arról, sőt, ki akadályozhatja meg, hogy azt tegye, amit minden valószínűség szerint tenni fog? Vagyis, hogy hamarosan felkeresi nőgyógyászát és ráveszi, hogy...?

Megcsörrent a telefon. Sandy, aki úgy hevert az ágyán meztelenül, saját testét vizsgálgatva, mint egy kiterített béka, összerezzen ijedtében. Magára húzta a takarót és lenyúlt az ágy alá csúsztatott készülékért. Egészen biztosra vette, Jason keresi, hogy szabadkozzon, amiért korábban otthagya őt.

Ám újabb meglepetés várta. A hang – különös orgánuma folytán Sandy elsőre nem tudta eldönteni, nőtől vagy férfitől származik-e – olyan határozottsággal, olyan magabiztosan fogott bele mondandójába, mintha ismerte volna őt. És ráadásul valami megmagyarázhatatlan hatást tett rá.

– Jó reggelt, Sandy. Örülök, hogy nagyjából felfogta, amit kell. Így nagyon megkönnyíti a dolgomat.

– Maga kicsoda? Mit akar tőlem? Honnan tudja a nevem?

A hang szinte bocsánatkérően halkra és kedvesre váltott:

– Kérem, ne tegyen úgy, mintha nem tudná. Barátunk, Jason, nos, hogy is mondjam csak... Jason hagyatékát van tisztem figyelemmel követni, ha érti, mire gondolok. És kérem, takarózzon be. Megfázhat és ez sem önnek, sem a magzatnak nem kedvező. Innentől kezdve gondoskodunk magáról és gyermekéről. Juttatást kap az alapítványunktól, majd pedig a gyermeket a legjobb iskolában helyezzük el. Önnek sem lesz többé anyagi gondja. Bízunk önben, Sandy.

A hang olyannak tűnt, mint a kábítószer; szinte megbabonázta, és Sandy, ha szeretett volna is ellenállni, zsigereiben engedelmisséget érzett. Mintha indulatai

elszálltak volna a végtelenbe és kérdései helyére csak valami csodálatos elhivatottság megnyugvása épült volna be. Nem kereste többé az okát, hogy miként láthatja őt a titokzatos telefonáló, vagy hogy a mi a fene ez az egész. Nem is akart tudni semmit, csak azt az egyet, hogy erős támogatókkal a háta mögött nem érheti baj a benne növekvő kicsi életet. Csendben betakarózott, és mosolyogva simogatta újdonsült pocakját.

...Éppen úgy, ahogyan több ezer magányos nő is tette ezt előtte és utána, az Egyesült Államok délnyugati területén, az ezredforduló után nem sokkal, a legnagyobb titokban...

Vége